

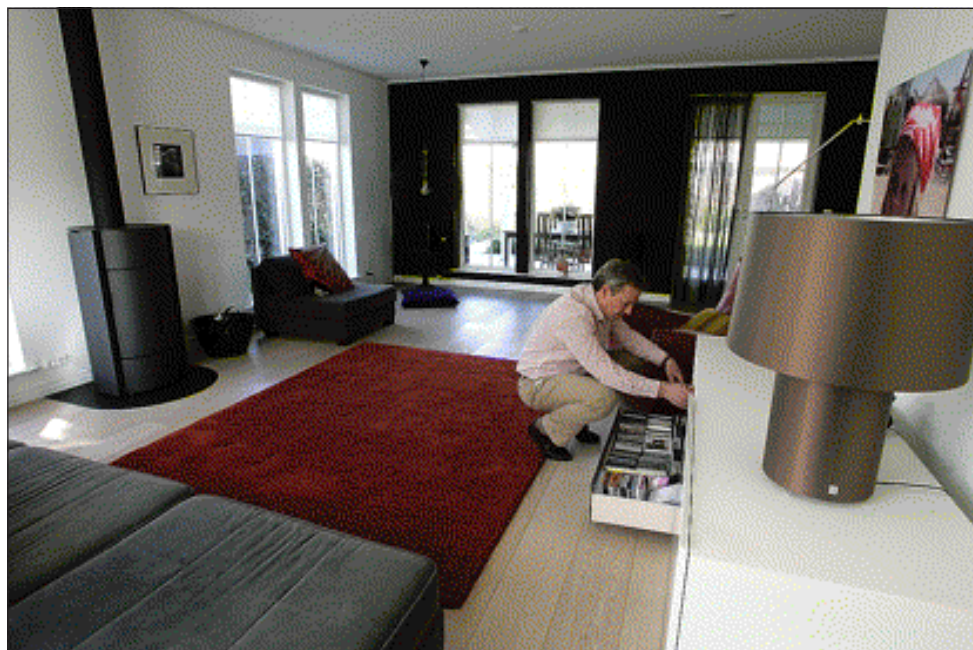
Altijd iets om van te dromen

Ze zochten jaren-twintigstijl, het werd nieuwbouw. Een Zweedse woning in Zuiderburen. Een droomhuis, maar het interieur blijft altijd in ontwikkeling. „Dat moet groeien.“

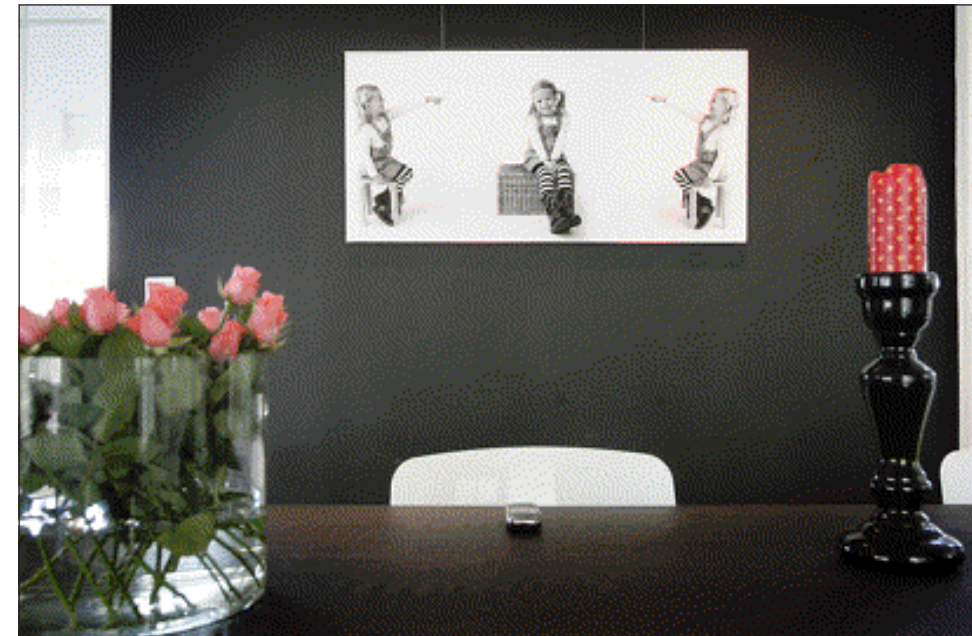
Door Anniek Boswijk
Foto's Siep van Lingen

Er zit nog net één woning tussen die van hen en het open water van de Staande Mast route. „Ja, je moet toch iets te wensen over houden”, zegt Peter Tuinhof. Want al zitten ze dan niet direct aan water, een prachtige plek hebben ze wel aan de Moleplaat in de Leeuwarder nieuwbouwwijk Zuiderburen. En dat terwijl Peter en zijn vrouw Lutske niet eens hebben mee gelooft toen de kavels werden vergeven.

„We stapten er pas later in. De vrouw die hem gekocht had, kreeg het allemaal niet rond en zo kwam deze plek weer vrij.” Eigenlijk waren ze helemaal niet op zoek naar nieuwbouw. „We woonden hiervoor acht jaar in Stiens, in een oud huis uit 1900. Heel gezellig en met wel 1100, 1200 m² grond. Dit mag dan óók een vrijstaand huis zijn, voor ons was de definitie van vrijstaand toch even wat anders, ‘verwend’ als we waren met die enorme lap grond.”

Hoe zijn Lutske, Peter en hun dochter Sanne dan toch in een wijk als Zuiderburen beland?

„Ik werk in Heerenveen, dus vanuit Stiens was dat altijd een heel gedoe met rijden. Je moet altijd Leeuwarden door en dat kost ontzettend veel tijd. Op zoek naar een ander huis hebben we eerst heel veel jaren-twintigstijl bekeken. Maar vaak moet zo'n huis nog compleet verbouwd worden. En je betaalt natuurlijk de kosten koper. Uiteindelijk zijn we eens in Zuiderburen gaan kijken. In een eerder gebouwd deel van de wijk is een complete straat met Scandinavische woningen en dat sprak ons wel aan. We houden van Zweden. In diezelfde straat zit de modelwoning van Planhus, een bedrijf dat dat soort woningen in Nederland bouwt. We zijn daar eens binnengestapt en zo hoorden we over deze mogelijkheid.”

Eind 2004 speelde dat. Ruim een half jaar later was de woning gebouwd en zat het gezin erin. „Kan dat zo snel?” vraagt Peter zich hardop terugrekenend af. „Ja, ik geloof het wel. Het bouwen van dit soort huizen gaat zó vlot. Alles wordt kant en klaar aangeleverd, plopplop, klaar ben je.” Voor

de bouw hadden Peter en Lutske zelfs nog de mogelijkheid om de woning helemaal aan hun eigen wensen aan te passen.

„Een veranda wilden we bijvoorbeeld per se hebben. En een tuinkamer. Dat zat in de standaardwoning niet, maar was voor ons heel belangrijk. Het mooie van zo'n Zweedse woning is dat bijna niets vaststaat. Alleen het trappgat zo'n beetje, verder kun je bijna alles zo indelen als je wilt.”

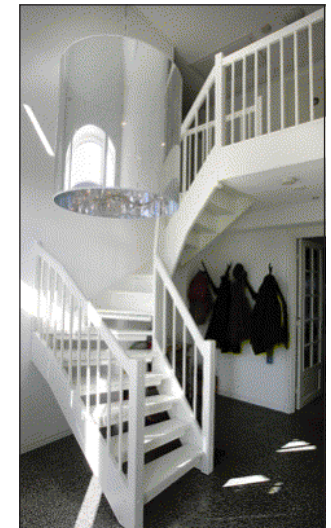
Het interieur ziet er redelijk 'af' uit, maar Peter en Lutske zijn er zeker nog niet klaar mee. „Het moet groeien, geleidelijk ontstaan. Ons vorige huis was veel kleiner, dus toen we hier kwamen moest er van alles bij komen.” De grote tafel bijvoorbeeld. „Die hadden we eerst in de tuinkamer staan. Maar in de praktijk gingen we er daar helemaal niet zo vaak aan zitten.”

Handige hulp kwam van de nieuwe overbuurvrouw, die niet alleen aardig, maar ook nog eens Christien Starckenburg bleek te zijn. „Zij en haar man Henk de Jong hebben de bekende Leeuwarder interieurzaak

Jan de Jong. Ze zijn vrienden van ons geworden en Christien geeft ons geregeld heel goede tips. Bijvoorbeeld over de plek van de tafel, dat die tussen de zithoek en de keuken veel beter uit zou komen. Nu zijn we op zoek naar een nieuw karpel. Het mag wel wat langer, zodat de zithoek wat meer bij de rest van de kamer wordt getrokken.”

De strakke keuken is van Amati, ook een Leeuwarder bedrijf. „Helemaal top. Ze maken de tekeningen daar met de hand. Het is echt geworden wat wij beide mooi vinden. Mijn vrouw wilde wit, ik wilde kleur. Nu hebben we beide, wit en rood. Het blad is van geolied hout, dat vonden we het mooiste. Het vlekt wel eens wat, maar dat geeft niks. Het is hier geen operatiekamer.”

Helemaal afhankelijk van advies van bekwame burens zijn Lutske en Peter zeker niet. Zelf hebben ze ook genoeg goede ideeën. Zo sierde Lutske de schoenkastjes met de letters van hun namen en schilderde ze een strak rood kruis op het medicijnkastje. „En we zijn ook altijd op zoek naar leuke nieuwe dingen. Wat ik nou weer zag, bijvoorbeeld... Van die Fatboys, daar heb je nu ook hangmatten van. Daar past het hele gezin in, geweldig.”

BINNEN & BUITEN